

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 19

Extra editie 19 ivm coronacrisis

19 juli 2020

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Ruimte om te leven

Goedemorgen iedereen,
Een bijzondere dag vandaag, want God wil ieder van ons persoonlijk
toespreken. Open je oren, luister naar Hem.
Met Gods zegen groeit zijn Woord in ons hart:
in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest. Amen.

*Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een
bericht te sturen naar onderstaand mailadres.*

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Zestiende zondag door het jaar

Eerste lezing: Wijsheid 12,13.16-19

God geeft ruimte en tijd aan iedereen om zichzelf te worden.

Naast U is er toch ook geen God die zorg draagt voor allen, zodat Gij zoudt moeten bewijzen dat Gij niet onrechtvaardig gevonnist hebt. Want uw kracht is de bron van de gerechtigheid en uw heerschappij over allen maakt dat Gij allen spaart. Waar in de volkomenheid van uw macht niet geloofd wordt, daar toont Gij immers uw kracht en bij hen die haar kennen beschaamt Gij de vermetelheid, Gij echter die de kracht onder uw heerschappij hebt, Gij oordeelt met zachtheid en met grote mildheid regeert Gij over ons, want wanneer Gij maar wilt, staat U de macht ten dienste. Door zo te doen hebt Gij uw volk geleerd, dat de rechtvaardige menslievend moet zijn en hebt Gij uw zonen goede hoop gegeven, dat Gij, waar gezondigd wordt, gelegenheid tot inkeer geeft. *(bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: Hoeveel ruimte en tijd voor ontwikkeling geef jij anderen?

Evangelie: Matteüs 13,24-30

God geeft iedereen de ruimte.

In die tijd hield Jezus het volk deze gelijkenis voor: 'Het Rijk der hemelen gelijkt op een man die op zijn akker goed zaad had gezaaid; maar terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand, zaaide onkruid tussen de tarwe en ging heen. Toen de halmen opgeschoten waren en vrucht hadden gezet, was ook het onkruid te zien.

Nu gingen de knechten naar hun meester en zeiden hem: Heer, ge hebt toch goed zaad op uw akker gezaaid? Hoe komt het dan dat er onkruid op staat? Hij antwoordde hun: Dat is het werk van een vijand. De knechten zeiden tot hem: Wilt ge dan dat we het bijeengaren? Maar hij zei: Neen, ik ben bang dat ge, wanneer ge het onkruid bijeengaat, de tarwe mee uittrekt. Laat beide samen opgroeien tot de oogst, en met de oogsttijd zal ik maaiers zeggen: Haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bussels om te verbranden; maar slaat de tarwe op in mijn schuur.'

Vraag: Jezus roept ons in de parabel op niet te vlug te oordelen. Wanneer oordeelde jij te snel? En wat waren daarvan de gevolgen?

*Op God verliefd worden is de grootste romance;
Hem zoeken het grootste avontuur;
Hem vinden de grootste menselijke prestatie.
Augustinus*

't kumt zoals 't kumt

We hebben elkaar alweer een hele tijd niet gezien. Ik hoop dat u het allen goed maakt en dat u de coronatijd toch goed doorkomt. We weten nog niet hoelang het allemaal nog gaat duren, men spreekt ook alweer over een tweede golf. Laten we er maar meteen een leus ingooien die ik laatst hier bij een bewoner op de kamer zag: het komt zoals het komt. Alleen stond het er dan op z'n brabantse: 't kumt zoals 't kumt. Wat een mooie levensfilosofie. Helemaal in het moment, helemaal zen. Je geen zorgen maken over de dag van morgen maar leven in het hier en nu. Konden we dat maar wat vaker, dan hadden we een hoop meer rust en vrede!

Die rust zoeken was aan het begin van de coronatijd ineens verassend eenvoudig. We hoefden er eigenlijk niets voor te doen: alles werd afgelast. Familiebezoek, geen verjaardagen vieren, winkels werden gesloten en ook theaters, bioscopen, restaurants en zo ook de kerk. Ineens hadden we allemaal een lege agenda. Behalve degenen dan met een vitaal beroep, die moesten zich schrap zetten voor een zware tijd. Voor de ziekenhuizen is die tijd gelukkig meegevallen. In de verzorgingshuizen is het des te zwaarder geweest. De enorme eenzaamheid en het wegvallen van de structuur heeft flinke schade aangericht bij de meest kwetsbare mensen, juist de mensen die we wilden beschermen. Maar helemaal geen maatregelen nemen was in deze situatie toch ook geen optie. Waar doe je goed aan? Eenzaam en alleen je oude dag doorbrengen of de zeer reële kans op coronabesmetting voor lief nemen? Wat is dan wijsheid?

Ik prijs mezelf gelukkig dat ik me niet hoeft bezig te houden met dit soort zeer moeilijke vraagstukken, dat ik de beslissingen daarover niet hoeft te nemen. Want je kunt het nooit voor iedereen goed doen. Het is een beetje zoals het goede zaad en het onkruid uit het evangelie. Je zaait iets waarvan je denkt dat goed is, maar ondertussen sluipt er toch wat onkruid tussen. Neveneffecten die je misschien niet voorzien had. Mensen die andere plannen hebben en hun eigen koers varen. Problemen waar je tegenaan loopt. Wat doe je dan? Laat je het naast elkaar bestaan, zoals de man die zijn akker bezaaid had met goed zaad? Of ga je het onkruid wieden, met als gevolg dat het goede gewas ook beschadigd kan raken?

De man uit het evangelie kiest ervoor om het naast elkaar te laten bestaan en bij de oogst te sorteren. Dit betekent minder risico en meer tarwe. Maar het betekent ook dat de man al die tijd tegen het onkruid aan moet kijken, dat hij het onkruid zal moeten accepteren. Ik zie ook hierin een gelijkenis met ons eigen leven. Je maakt keuzes en je moet leven met de

consequenties daarvan. Dat hoeft helemaal niet zo zwaar te zijn. Neem bijvoorbeeld, om bij het onkruid te blijven, het voorbeeld van een tuin. Vaak hoor je mensen zeggen: ik wil graag een grote tuin. Bij een grote tuin hoort onderhoud, onkruid wieden, iedere keer opnieuw. Het gras maaien, bomen en struiken snoeien. Dat hoort er allemaal bij, het zijn problemen waar je voor kiest als je een grote tuin wil. Of neem zoiets eenvoudigs als het bakken van een brood. Je wil graag een brood bakken, dat betekent dat je deeg moet maken, dat je moet kneden en dat je na afloop wat afwas hebt van het gereedschap dat je gebruikt hebt.

Dit zijn maar kleine voorbeelden, maar ieder kan dit in zijn of haar eigen leven terug vinden. Je kiest voor het één en je weet dat het onkruid erbij hoort. Maar we kunnen dat lang niet altijd accepteren en we blijven maar hopen dat het anders zal zijn. Dat we deze problemen weg kunnen wuiven, dat het ligt aan de ander die het niet doet zoals wij het bedoeld hadden. Laten we dan een voorbeeld nemen aan de eerste lezing uit het boek wijsheid. Dat we zorg dragen voor elkaar, zoals God zorg draagt voor ons. Dat we anderen met zachtheid behandelen, zoals God ons met zachtheid behandelt. Dat we een rechtvaardig vriend van mensen moeten zijn, zoals Jezus het ons heeft voorgedaan. En dat we beseffen dat we steeds opnieuw kansen krijgen tot inkeer. Oude patronen mogen doorbroken worden. Mensen mogen vergeven worden. We beginnen niet voor niets steeds met een gebed om vergeving aan het begin van iedere viering: om onszelf en anderen te vergeven en de kans te geven om opnieuw te beginnen. Laten we dat ook nu blijven doen, ook al komen we nu even niet in de kapel. We mogen iedere dag weer opnieuw beginnen. Misschien kiezen we er de ene keer voor om het onkruid te laten groeien tegelijk met de tarwe. En een andere keer trekken we juist alles eruit en beginnen we opnieuw. Dat is het mooie dat het leven ons geeft: de kans om opnieuw te beginnen.

Marleen Kremers

Ruimte om te leven

Het is volop zomer. Alles krijgt in de natuur de ruimte om te leven en te groeien. En wij mogen genieten van alles wat groeit en bloeit. Voor de boer echter is niet alles wat er groeit en bloeit wat het zou moeten zijn. Er groeit ook onkruid op de akker. En wat doen we met onkruid? Jezus waarschuwt ons vandaag dat we niet te lichtzinnig moeten oordelen. De vergelijking van onkruid tussen de tarwe, in het evangelie, gaat ook op voor ons. Wat anderen doen, heeft niet altijd onze instemming. En door onze ogen gezien is wat een ander doet 'onkruid' in de samenleving. Jezus nodigt ons uit geduld te hebben en iedereen ruimte te geven en tijd om te groeien. Wat eerst onkruid leek, zou wel eens heel iets anders kunnen zijn. Geeft God aan ieder van ons niet de ruimte om in vrijheid en voluit te leven?

Mogen we deze week leren ruimte en tijd te geven aan iedereen om te leven.

René Hornikx

Een klein stukje kerkgeschiedenis: Tilburg tijdens de katholieke emancipatie

Stad in het midden van de provincie Noord-Brabant. Op basis van de aanwezige schapenteelt groeit Tilburg omstreeks 1600 uit tot de belangrijkste wolstad van Brabant. Rond 1750 overvleugelt Tilburg de praktisch weggefallen Hollandse textielindustrie. Tilburg beleeft in de negentiende eeuw een enorme expansie door de herleving van die industrie. Na de Belgische opstand in 1830 wordt Tilburg tijdelijk hoofdkwartier van de strijdkrachten die België moeten heroveren. De latere koning Willem II vestigt zich als opperbevelhebber in Tilburg. Hij raakt hier bevriend met de

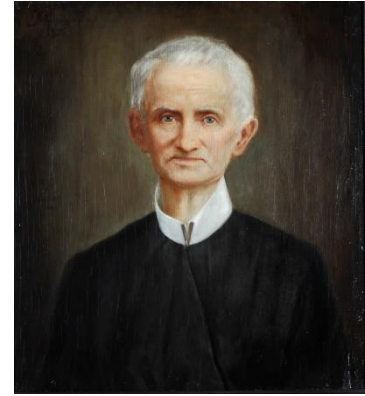

pastoor van de parochie het Heike, de latere aartsbisschop Zwijssen.

Deze vriendschap leidt tot een betere verstandhouding van het huis van Oranje met het katholieke volksdeel. Als Zwijssen in 1832 pastoor wordt van de parochie het Heike wordt hij zich al snel bewust van het feit dat hij niet alleen voor de uitdaging staat om het kerkelijk en spiritueel leven tot bloei te brengen. Hij raakt ook zeer getroffen door alle sociale ellende die de snelle industrialisatie van de stad met zich meebrengt. Zoals bijvoorbeeld de noodzakelijke kinderarbeid die er toe leidt dat bijvoorbeeld Peerke Donders in het arme weversgezin waarin hij opgroeit als kind mee de kost moet verdienen.

Geraakt door dit alles brengt dit Zwijssen tot de ontplooiing van velerlei activiteiten op sociaal- en maatschappelijk gebied. De bekendste zijn zowel de stichting van een zuster-als fraterorde onder bescherming van Onze-Lieve-Vrouwe Moeder van Barmhartigheid. Hierbij wordt hij geïnspireerd door het leven en werk van Vincentius a Paolo, een Franse geestelijke uit de zeventiende eeuw. Inmiddels is Tilburg in 1848 een heus paleis rijker dat koning Willem II in zijn geliefde stad bouwt. De stad blijft groeien en op het einde van de negentiende eeuw telt zij meer dan 125 wollenstoffenfabrieken. Het inwonertal groeit van circa 8.000 in 1800 tot bijna 50.000 een honderdtal jaar later. Tijdens de tweede helft van de negentiende eeuw wordt Tilburg een bolwerk van katholieke emancipatie. De grondwet van 1848 maakt het benoemen van bisschoppen in Nederland door Rome weer mogelijk. En het herstel van de bisschoppelijke hiërarchie wordt in 1853 een feit. Rond 1900 telt de stad naast zeven parochiekerken meer dan 50 kloosters met vaak bijbehorende instellingen op het gebied van onderwijs, ziekenzorg en dergelijke. Twee hiervan spelen een grote rol met missieorden, die sinds het einde van de jaren tachtig van de negentiende eeuw honderden paters en broeders de wereld in zenden ter verbreiding van het katholieke geloof. Dit zijn de door bisschop Joannes

Zwijzen gestichte fraters van Tilburg en de missionarissen van het heilig hart (MSC). Deze laatste orde, gesticht door Jules Chevalier, vestigt zich na verdrijving uit Frankrijk in 1880 in Tilburg, waar in 1889 een groot missiehuis verrijst waar het eerste gedeelte van hun priesteropleiding plaatsvindt. Ook de beroemde missionaris Peerke Donders die in Suriname werkt onder de melaatsen, is afkomstig uit Tilburg uit een arm weversgezin uit de wijk Heikant.

Harrie Meelen

Het onkruid tussen het tarwe

Beste tuinder, omdat je niet in staat bent om te onderscheiden wat 'onkruid' of 'tarwe' is,
laat het dan maar liever allebei staan. Alvast bedankt.
In de bijrollen: het bezige bijtje, de vrije vlinders en 'rupsje-nooit-genoeg'.

Anita

'Want ik heb een ander nodig om te voelen dat ik leef'

Mevrouw M. Grootjans ontving afgelopen zaterdag een gedrukt exemplaar van de Kerk-Krant dat Anita haar op de fiets kwam brengen. Een geanimeerd gesprek was het gevolg, goed verzorgd met een heerlijke kop thee op haar bloemrijke terras. Haar persoonlijke bevindingen van deze periode wil ze graag delen met de lezers van de Kerk-Krant:

Van tevoren wist je niet dat 't zo lang zou gaan duren. In het begin overvalt 't je. Je dag staat voor je, zonder vulling. Na een paar weken was het moeilijker, het voelde toen alsof je ontslagen was zonder afscheid.

Val je dan in een zwart gat?

Je kwam jezelf tegen. Want ik heb een ander nodig om te voelen dat ik leef. Dat besef drong duidelijk tot me door.

Mijn clubs liggen stil en de zomerstop komt er nog achteraan. Ben al blij als alles in september straks weer opstart. Dat is echt iets om naar uit te kijken.

In de tussentijd heb ik nu zelfs een eigen handeltje in jam opgestart. Ben net een beginnende zzp'er! Echt handgemaakte jam van goede eersteklas vruchten. Dat geeft me veel genoeg en een zinvolle tijdsbesteding. Gisteren zijn de laatste potjes tijdens de eerste openluchtbijeenkomst met mijn buurtbewoners verkocht, dus moet ik binnenkort weer aan de slag, haha.

Door zo zelf bezig zijn heb ik gemerkt dat 't niet écht erg is om je dag niet tevoren gevuld te hebben. Dat ik dit dacht, komt omdat ik altijd (35 jaar lang) logopediste ben geweest, vóór en na mijn huwelijk, dus dat was een werkzaam leven.

Gelukkig is het een mooie zomer, dat scheelt ook veel. Dus probeer ik elke dag een flink stuk te fietsen, dat doe ik graag. Natuurlijk hoop ik dat alles binnenkort weer 'normaal' gaat worden, maar de bijzondere ervaringen van de afgelopen tijd hebben me ook rijker gemaakt. En het is al fijn als je er 'heel' uitkomt!

Bij deze wil ik meteen de redactie bedanken voor de wekelijkse uitgave van de Kerk-Krant, waar ik steeds naar uitkijk. Onwillekeurig denk ik dan aan onze bijeenkomsten op Glorieux, die me steeds het gevoel geven dat ik er echt bij hoor. Een tikje op mijn schouder: "Ben je er weer? We hebben je gemist vorige week." Dat maakt me blij. En dat is al zo vanaf het begin. De mooie vieringen, daar kom ik voor, maar zeker ook voor de fijne contacten.

Anita van der Kam

Augustinus spreekt:

'Vergeef ons onze schulden.' In het doopsel worden al je schulden vergeven. Ja, je schulden worden je echt allemaal vergeven. Maar niemand kan hier leven zonder zonde, ook al hoeft dat geen groot misdrijf te zijn waardoor hij van dat brood wordt afgehouden. Niemand kan hier op aarde zonder zonde zijn. En we kunnen het doopsel maar één keer ontvangen. Daarom ontvangen we in het Onze Vader iets waardoor we elke dag kunnen worden gewassen. En zo kunnen onze zonden ons elke dag worden vergeven, tenminste, als we doen wat er volgt: 'Zoals ook wij onze schuldenaars vergeven.'

Jullie zullen dit gebed dagelijks opzeggen, en daarom herinner ik jullie eraan dat je elkaar moet vergeven. Wanneer iemand je beledigt en tegen je zondigt, maar daarna naar je toe komt, zijn zonde bekent en je vraagt om hem te vergeven, vergeef hem dan ook, en uit de grond van je hart. Zo voorkom je dat je jezelf afsluit voor de vergiffenis die van God komt. Want als jij niet vergeeft, zal hij ook niet vergeven.

Ook dit zegt God tegen jullie: 'Jullie vragen mij terecht om vergiffenis. Ik kan niet zondigen. Hoewel er in mij geen zonde kan worden gevonden, vergeef ik toch. En wil jij dan niet vergeven? Goed, ik begrijp wat je bedoelt, vergeef maar niet. Maar zorg dan wel dat ik in jou niets vindt op grond waarvan ik me gedwongen moet voelen om wraak te nemen.' Neem maar wraak op iemand die tegen je is ingegaan. Maar dan vraagt die persoon jou om vergiffenis. Eerst was hij je vijand, maar nu maakt hij een eind aan die vijandschap. 'Maar dat wil ik helemaal niet,' zeg je. 'Ik wil wraak nemen.' Kijk maar uit dat er geen wraak wordt genomen op jou!

(Preek 59,7. Zie: *Van aangezicht tot aangezicht*, 174; vertaling Wim Sleddens)

Hoe lang gaat het nog duren?

Deze vraag stellen we regelmatig. Hoe lang gaat het nog duren voordat alle beperkingen worden opgeheven en het weer veilig is om dichterbij elkaar te komen? Wanneer gaat Glorieux weer voor ons open? Niemand kan deze vragen beantwoorden.

Hoe lang gaat het nog duren, vraagt zich ook de redactie van de Kerk-Krant af. U merkt dat de krant langzaam dunner wordt. Van twaalf wekelijkse pagina's zijn we via tien nu bij acht bladzijden per week geland. De redactie doet daarom een beroep op U om ons kopij te sturen. Stuur een brief, een gedicht, een tekening. Laat horen dat u er nog bent!